

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a z členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: **T.**, bytom P., zast. JUDr. R., advokátom,, proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline, Krajský dopravný inšpektorát**, Žilina, Kuzmányho 26, Žilina, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. p. KRP-43/KDI-SK-2008 zo dňa 28. mája 2008 na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/78/2008-53 zo dňa 13. januára 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/78/2008-53 zo dňa 13. januára 2009 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovaného č. p. KRP-43/KDI-SK-2008 zo dňa 28. mája 2008 a rozhodnutie Okresného riaditeľstva PZ Žilina, Okresný dopravný inšpektorát č. ORP-P-1690/ODI-2007-II z 11.4.2008 **z r u š u j e**.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 327,46 € k rukám jeho právneho zástupcu JUDr. R., advokáta,, na účet vedený vo V. a.s., pobočka Ž., číslo účtu X., v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného

č. p. KRP-43/KDI-Sk-2008 zo dňa 28. mája 2008, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu proti rozhodnutiam Okresného riaditeľstva PZ v Žiline č. p.: ORP-P-1690/ODI-2007-II zo dňa 11.4.2008 a potvrdené rozhodnutie o uznaní viny zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 2 písm. k/, l/ zákona č. 372/ 1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a uložení pokuty vo výške 3.000,- Sk.

S poukazom na zistenie, že v správnom konaní bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie, ktoré viedlo k správny právny záverom, krajský súd žalobu zamietol.

V dôvodoch rozsudku krajský súd poukázal na to, že v priestupkovom konaní bolo jednoznačne preukázané spáchanie priestupku žalobkyňou podľa § 19 ods. 2 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, na tom skutkovom základe ako je uvedené v rozhodnutí oboch správnych orgánov.

Krajský súd uviedol, že dôvody žaloby (namietanú nezákonnosť) smerujúce k rozhodnutiu, ktoré bolo vydané vo vzťahu k druhému účastníkovi dopravnej nehody M., nebol oprávnený a spôsobilý posudzovať v tomto konaní, pretože predmetom tohto konania bola iba zákonnosť konania vo vzťahu k žalobkyňi, ktorého výsledkom bolo vydanie rozhodnutia o priestupku z 11.4.2008. V danom prípade krajský súd konštatoval, že skutok, ktorý je vymedzený v tomto prvostupňovom správnom rozhodnutí sa stal a záver o tom, že popísaný skutok sa stal ako je vyšpecifikovaný vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia, vyplýva z obsahu správneho spisu a vykonaného dokazovania, čo ani žalobkyňa v podanej žalobe ani v priebehu správneho konania nespochybnila.

Na obsahu skutku ktorého sa dopustila žalobkyňa nemôže nič zmeniť žiadna skutočnosť, ani prípadné konanie vo vzťahu k ďalšiemu účastníkovi dopravnej nehody M.. Podľa krajského súdu žalobkyňa jednoznačne porušila pravidlo pravej ruky, nedala prednosť v jazde a spôsobila dopravnú nehodu, čím bola uznaná zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/, l/ zákona o priestupkoch, za čo jej bola uložená sankcia vo výške 3000,- Sk. Tieto skutočnosti v nijakom smere nemôže ovplyvniť eventuálne spoluzavinenie alebo podiel iného účastníka dopravnej nehody, v danom prípade M. na konanie.

Naviac podľa krajského súdu skutok, ktorý sa kládol M. predmetnou dopravnou nehodou za vinu, nesúvisí so skutkom, ktorý sa stal a ktorú skutkovú podstatu priestupku

naplnila žalobkyňa. Podľa krajského súdu žalobkyňa nebola a nemôže byť účastníčkou priestupkového konania vo vzťahu k M., nakoľko skutok, ktorý sa kladie žalobkyni za vinu, je odlišný od skutku a porušenia právnych noriem, ktoré sa kladú za vinu M.. Na vecnú správnosť rozhodnutia odporcu a prvostupňového správneho orgánu nemalo podľa krajského súdu vplyv rozhodnutie o priestupku vo vzťahu k M.

Krajský súd uviedol, že pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že mala byť účastníčkou konania vo vzťahu k rozhodnutiu o priestupku M., mala sa domáhať svojich práv účastníčky konania v zmysle ustanovení zákona o správnom konaní, ako aj zákona o priestupkoch. Z obsahu podanej žaloby, ani obsahu správneho spisu nie sú preukázané procesné návrhy v konaní vo veci priestupku M., ktoré by žalobkyňa podala, resp. sa domáhala súdneho prieskumu konania, o ktorom tvrdila, že mala byť účastníčkou konania.

Nakoľko žalobkyňa takéto procesné návrhy nepodala a nepodala návrh na preskúmanie rozhodnutia podľa druhej hlavy piatej časti OSP z dôvodu, že mala byť účastníčkou konania o priestupku vo veci konania a rozhodnutia o priestupku M., (konanie vedené na Okresnom riaditeľstve PZ Žilina, ORP-P-1690/ODI-2007-II z 11.4.2008), aj z tohto dôvodu krajský súd na tento žalobný dôvod neprihliadol.

Proti uvedenému rozsudku podala žalobkyňa včas odvolanie, v ktorom uviedla, že rozhodnutie krajského súdu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu z ktorého vychádzalo rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s obsahom spisu, zistenie skutkového stavu veci je nedostačujúce na posúdenie veci a v celom konaní, ako aj pred správnym orgánom boli zistené vady, ktoré majú vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Žalobkyňa uviedla, že neobstojí tvrdenie krajského súdu v tom, že v podanej žalobe ani v priebehu správneho konania nespochybňovala skutkový stav. Poukázala na to, že zo žaloby ako aj z odvolania proti rozhodnutiu správneho orgánu vyplýva, že namietala aj samotné skutkové zistenia, pretože nebol riadne zistený skutočný stav veci. Žalobkyňa zdôraznila, že poukazovala na to, že aj samotné konanie dňa 11.4.2008 bolo v rozpore so zákonom o správnom konaní, pretože ak správny orgán nariadil ústne pojednávanie podľa § 21 Správneho poriadku, mal byť na tomto pojednávaní aj M. ako účastník konania podľa § 21 ods. 2 Správneho poriadku. Taktiež namietala, že samotné rozhodnutie o uložení pokuty

bolo v rozpore s § 65 ods. 3 Správneho poriadku, pretože nebol riadne zistený skutkový stav veci.

Podľa žalobkyne bolo povinnosťou správneho orgánu zabezpečiť všetky ďalšie dôkazy, ako aj výsluch druhého účastníka dopravnej nehody, ako aj príslušníka polície, ktorý zistil vinníka dopravnej nehody. Taktiež správny orgán nezisťoval rozpory medzi vyjadreniami účastníka dopravnej nehody M. vo svojom podaní, v ktorom navrhol obnovu konania s vyjadrením pri dopravnej nehode, kde si priznal svoju vinu, bol ochotný zaplatiť pokutu v blokovom konaní. Takisto bolo podľa žalobkyne potrebné vypočuť pracovníka poisťovne G., ktorý ho fakticky navádzal na podanie žiadosti o prešetrenie, pretože táto skutočnosť je významná z hľadiska posúdenia celej veci, už aj vzhľadom na pochybnosti o zákonomnom postupe správneho orgánu v rozhodovaní o zrušení pôvodného rozhodnutia o uložení pokuty. Žalobkyňa tiež poukázala na to, že miesto dopravnej nehody sa nedá kvalifikovať ako križovatka, pretože v zmysle príslušných predpisov nejde o cesty prvej, druhej resp. inej triedy. K dopravnej nehode došlo na parkovisku, čo je zrejme zo samotného označenia tohto priestoru a z tohto pohľadu, preto nie je možné použiť ustanovenia na aplikáciu celej dopravnej nehody tak, ako ich použil správny orgán a následne prebral krajský súd. Vzhľadom na uvedené žalobkyňa považuje odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu v tejto časti za nesprávne.

Za nesprávnu považuje aj tú časť rozhodnutia krajského súdu, v ktorej konštatuje, že sa nemohol zaoberať aj rozhodnutiami, ktoré boli vydané vo vzťahu k M.. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 245 ods. 1 OSP.

Žalobkyňa navrhla rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného navrhla zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

K odvolaniu žalobkyne sa žalovaný nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk.

Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 9. marca 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Z obsahu žaloby vyplýva, že žalobkyňa vzniesla námietky rozsahu vykonaného dokazovania v správnom konaní, keď namietala, že z výsledkov doterajšieho dokazovania bolo podľa jej názoru preukázané, že k predmetnej dopravnej nehode, ktorú realizoval príslušník dopravnej polície na mieste samom s tým, že bolo rozhodnuté, že vodič M. je vinný na dopravnej nehode a to porušením § 3 ods. 2 písm. a/ zákona č. 315/1996 Z.z. ako aj porušením § 4 ods. 2 písm. c/ zákona, čím naplnil skutkovú podstatu priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k/, l/ zákona č. 372/1990 Zb., za čo mu bola uložená bloková pokuta vo výške 500,- Sk, pričom tento blok mu bol vydaný spoločne s poštovou poukážkou. V danom prípade podľa žalobkyne došlo k ukončeniu konania formou rozhodnutia v blokovom konaní podľa § 84 ods. 1 zákona o priestupkoch. Žalobkyňa poukázala na ust. § 84 ods. 2 zákona, podľa ktorého proti uloženiu pokuty v blokovom konaní sa nemožno odvolať.

Žalobkyňa správnym orgánom vyčítala, že hoci vodič M. doznal vinu, dňa 1.10.2007 zaslal žiadosť o obnovu konania, pričom Krajský dopravný inšpektorát považoval uvedené podanie M. za návrh na obnovu konania, kým Okresný dopravný inšpektorát považoval jeho podanie za žiadosť o preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania, pričom poukázal na to, v spise sa žiadosť o preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania nenachádza a preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania, ktoré vykonával Okresný dopravný inšpektorát bolo nezákonné, pretože podľa žalobkyne takéto preskúmanie môže vykonávať správny orgán vyššieho stupňa. Na základe uvedeného žalobkyňa považuje za nezákonné rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu, ktorý predchádzajúce rozhodnutie v blokovom konaní zrušil.

Žalobkyňa namietala, že napriek ustanoveniu § 14 Správneho poriadku, ktoré špecifikuje okruh účastníkov konania, ona účastníkom konania v predmetnej veci nebola.

V žalobe tiež namietala, že aj samotné konanie dňa 11.4.2008 bolo v rozpore so Správnym poriadkom, pretože ak správny orgán nariadil ústne pojednávanie podľa § 21 Správneho poriadku, mal byť na tomto pojednávaní aj M. ako účastník konania podľa § 21 ods. 2 Správneho poriadku. Podľa žalobkyne samotné rozhodnutie o uložení pokuty je v rozpore s § 65 ods. 3 Správneho poriadku, pretože nebol riadne zistený skutočný stav veci. Prvostupňovému správne mu orgánu vyčítal, že sa nezaoberal ani vyjadrením príslušníka polície, ktorý nehodu realizoval, ktorý potvrdil ako zistil vinníka dopravnej nehody a akého porušenia sa dopustil. Taktiež nezisťoval rozpory medzi vyjadrením účastníka dopravnej nehody M. vo svojom podaní, v ktorom navrhoval obnovu konania s vyjadrením pri dopravnej nehode, kde priznal svoju vinu a bol ochotný zaplatiť pokutu v blokovom konaní. Žalobkyňa vyjadrila podozrenie, že M. takto konal po ovplyvnení zo strany poisťovne a teda je dôvod, aby bol vypočutý aj pracovník poisťovne GENERALI, ktorý ho navádzal na podanie žiadosti o prešetrenie, pretože táto skutočnosť je podľa žalobkyne významná z hľadiska posúdenia celej veci, už aj vzhľadom na pochybnosti o zákonnom postupe prvostupňového správneho orgánu v rozhodovaní o zrušení pôvodného rozhodnutia aj samotného nového rozhodnutia vo veci.

Podľa § 84 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. (zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom do 30.11.2008) za priestupok možno uložiť pokutu v blokovom konaní, ak je spoľahlivo zistený, nestačí dohováranie a obvinený z priestupku je ochotný pokutu zaplatiť.

Proti uloženiu pokuty v blokovom konaní sa nemožno odvolať (ods. 2).

Pokuty v blokovom konaní sú oprávnené ukladať a vyberať správne orgány, v ktorých pôsobnosti je prejednanie priestupkov, osoby nimi poverené a ďalej orgány ustanovené týmto alebo iným zákonom (ods. 3).

V blokovom konaní nemožno prejednať priestupky, o ktorých sa koná len na návrh (ods. 4).

Podľa § 85 ods. 3 ak nemôže páchatel' priestupku zaplatiť pokutu na mieste, vydá sa mu blok na pokutu na mieste nezaplatenú s poučením o spôsobe zaplataenia pokuty, o lehote jej zaplataenia a následkoch nezaplataenia pokuty. Prevzatie tohto bloku páchatel' priestupku potvrdí.

Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že dňa 13.7.2007 v čase o 17.20 hod. došlo k dopravnej nehode na miestnom parkovisku pred Obchodným domom Hypermarket T. v Ž., kde po vykonaní ohliadky miesta dopravnej nehody, podaní vysvetlenia účastníkov dopravnej nehody a následnom šetrení, bolo zistené, že k dopravnej nehode došlo tak, že vodič M. viedol osobné motorové vozidlo zn. Škoda 120 L ev. č. Z. po miestnej komunikácii - parkovisko pri OD Hypermarket T., pričom s vozidlom vchádzal do križovatky miestnych ciest, neoznačených dopravným značením z pravej strany, kde následne mal v úmysle pokračovať v priamom smere jazdy, pričom z dôvodu nedisciplinovaného a neohľaduplného správania sa a z dôvodu nevenovania sa plne riadeniu vozidla a situácii v cestnej premávke, vošiel do križovatky, kde následne prednou časťou vozidla narazil do bočnej pravej časti vozidla zn. SMART ev. č. Z., ktoré viedla vodička T. a ktorá sa nachádzala v križovatke, pričom pokračovala v priamom smere jazdy do centra mesta Ž..

Na základe uvedeného zistenia (vykonaním ohliadky miesta dopravnej nehody, poškodenia vozidla a podaného vysvetlenia účastníkov dopravnej nehody) príslušník Okresného riaditeľstva PZ ODI Žilina uložil (pre porušenie § 3 ods. 2 písm. a/ a § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 315/1996 Zb. pre naplnenie skutkovej podstaty priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k/, l/ zákona č. 372/1990 Zb. vodičovi M. blokovú pokutu vo výške 500,- Sk, s čím vodič M. súhlasil, pričom uviedol, že si je vedomý zavinenia dopravnej nehody a vyjadril ochotu pokutu zaplatiť. Súhlasil

s vydaním bloku na pokutu nezaplatenú na mieste, nakoľko nemal pri sebe žiadnu finančnú hotovosť.

Uloženie pokuty v blokovom konaní je individuálnym správnom aktom vydaným príslušným správnym orgánom. Rozhodnutie vydané v blokovom konaní preto musí obsahovať náležitosti uvedené v § 85 ods. 4 zákona a ďalšie údaje vyplývajúce z použitia bloku na ukládanie pokút vydaného podľa § 85 ods. 1 tohto zákona.

Jednou z podmienok prípustnosti vydania rozhodnutia v blokovom konaní podľa § 84 ods. 1 zákona je skutočnosť, že priestupca je ochotný pokutu zaplatiť. Ďalšou podmienkou, ktorá musí byť kumulatívne splnená, je, že priestupok bol spoľahlivo zistený. V prípade, ak by dotknutá osoba nepovažovala priestupok za spoľahlivo zistený, prípadne by z iného dôvodu nebola ochotná pokutu zaplatiť, nasledovalo by riadne priestupkové konanie, ktorého súčasťou by bolo aj dokazovanie. Začatím takéhoto správneho priestupkového konania teda fakticky disponuje osoba, ktorá sa mala priestupku dopustiť. Priestupca teda buď považuje priestupok za spoľahlivo zistený, nechce sa ďalšiemu konaniu podrobiť a súhlasí so sankciou uloženou v blokovom konaní alebo priestupok nemá za preukázaný, nesúhlasí so zaplatením pokuty a využije svoje právo na začatie správneho konanie o priestupku. V predmetnej právnej veci však priestupca takéto svoje právo nevyužil.

V danom prípade bolo potrebné vychádzať z prezumpcie správnosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ktorý postupom podľa § 84 zákona č. 372/1990 Zb. za vinníka predmetnej dopravnej nehody určil vodiča M. a tomuto uložil blokujú pokutu, voči ktorej nie je prípustné odvolanie.

Postup prvostupňového správneho, ktorý si následne zrušil ním vydané rozhodnutie o uložení blokovej pokuty v mimoodvolacom konaní totiž nenachádza oporu v zákone, keďže podľa § 65 ods. 1 Správneho poriadku rozhodnutie, ktoré je právoplatné, môže z vlastného alebo iného podnetu preskúmať správny orgán najbližšie vyššieho stupňa nadriadený správny orgán, ktorý toto rozhodnutie vydal, a tým rozhodne nemohol byť prvostupňový správny orgán, ktorý rozhodnutie o blokovej pokute vydal.

Skutočnosť, že správny orgán prvého stupňa si v rámci mimodovolacieho konania zrušil vlastné rozhodnutie, predstavuje jeden z prípadov vady, nulity správneho aktu, ku ktorej

sú prihliada z úradne povinnosti bez ohľadu na to, či žalobca poukazoval na vady nulity aktu, alebo sa domáha aj jeho zrušenia pre nezákonnosť.

Povinnosťou súdu zaoberať sa nulitou správneho rozhodnutia ex officio nie je prelomením dispozičnej zásady, ktorou je správne súdnictvo ovládané, ale jej logickým vyústením. Na týchto záveroch nič nemení to, že zákonodarca nulitu aktu výslovne neupravil.

Ak súd zrušuje napadnuté rozhodnutie po zistení, že ide o rozhodnutie nulitné, nezaoberá sa prípadnými ďalšími námietkami žalobcu, lebo zákonnosť je možné skúmať len z aktu, ktorý existuje.

Na základe vyššie uvedeného bolo potrebné rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa - Okresného riaditeľstva PZ v Žiline č. p.: ORP-P-1690/ODI-2007-II zo dňa 11.4.2008 o uznaní viny žalobkyne zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 2 písm. k/, l/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a o uložení pokuty vo výške 3.000,- Sk ako aj rozhodnutie žalovaného č. p. KRP-43/ KDI-P-2008 zo dňa 28. mája 2008, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobkyne a potvrdené rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, považovať za rozhodnutia nulitné, a preto odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné podľa § 220 OSP zmeniť, tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa je potrebné zrušiť.

O trovách konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 224 ods. 2 v spojení s § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu v sume 327,46 € (261,46 € titulom náhrady trov právneho zastúpenia a 66,- € titulom náhrady súdneho poplatku za žalobu). Výška náhrady trov konania bola určená v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. a pozostáva z nasledovných úkonov právnej služby a zo zaplatených súdnych poplatkov:

- príprava a prevzatie veci – 48,63 € - § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky),
- žaloba na Krajský súd Žilina – 48,63 € - 17.6.2008 - § 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky
- účasť na pojednávaní – 48,63 € - 13.1.2009 - § 14 ods. 1 písm. d/ vyhlášky
- podanie odvolania proti rozsudku Krajského súdu v Žiline - 48,63 € - 12.2.2009 - § 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky),
- režijný paušál – 4 x 6,30 € - 25,20 € (§ 15 písm. a/, § 16 ods. 3 vyhlášky),
- spolu trovy právneho zastúpenia: 261,46 € (219,72 € + 41,74 € /19% DPH/)

- zaplatený súdny poplatok za žalobu v sume 66,- €,
- Celkom spolu: 327,46 €

Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobcovi nepriznal náhradu trov konania za účasť na ústnom prejednaní priestupku dňa 11.4.2008 pred správny orgánom a písomné podanie na OR PZ SR v Žiline zo dňa 22.4.2008, s poukazom na to, že súd môže rozhodnúť o náhrade trov konania za úkony vykonané iba počas súdneho konania a že sa nejedná o úkony veci samej, (§ 14 ods. 1 písm. c/) ani iný úkon, za ktorý by mu podľa § 14 vyhlášky prináležala odmena.

POUČENIE : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. marca 2010

JUDr. Ing. Miroslav Gavalec, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová